

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

*

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 29 ΤΟΥ ΝΟΕΒΡΗ 1911

*

ΑΡΙΘΜΟΣ 541

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. — Ο πόνος τῆς μάννας.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ χειρόγραφο.
Ι. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ. Τοῦ περβολοῦ μας τὰ δοντά....
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ. Δεῖλι.
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἀμαρυλλίς (συνέχεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΙΑ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΟ ΧΕΡΟΓΡΑΦΟ

— Καλησπέρα πάτερ, ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ φω-
νή καὶ μέσα στὴ σιγαλιά τῆς ἀγρίας λαγκυδιᾶς ἀντή-
χησε ὁ γλυκὸς ἦχος ἑνὸς κουδουνιοῦ.

Ὁ πάτερ Γαβρίλης ἀνασήκωσε τὸ κορμί του
σκυμμένος καθὼς εἶτανε πάνω σὲ μ'α πρασινάδα τοῦ
κήπου του καὶ κοίταξε γύρω. Στὴ στήση αὐτὴ πρό-
βαλε τὸ κορμί του ἴσιο, ἀψηλὸ, στεγνὸ, στραγγισμένον
ἀπὸ τὴς νηστείας καὶ τὴς κακοπάθειας· τοῦ μοναστη-
ριοῦ, τυλιγμένον μέσα σ' ἕνα πρασινισμένον χοντρὸ ράσ-
σο, ποῦ τῆς τριγγε στὴ λιανὴ μέσῃ του μιὰ πλατεῖα πέ-
τσινη λουρίδα.

Σὲ λίγο φάνηκε ἕνας ἄνθρωπος καθάλα στὸ μου-
λάρι ἐνῶ ὁ μονότονος ἦχος τοῦ κουδουνιοῦ ποῦ κρε-
μότανε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ μουλαριοῦ συνώδευε τὸ φο-
βισμένον περπάτημά του στὸ φρύδι τοῦ ἀψηλοῦ βράχου.

— Τὴν εὐχή σου, πάτερ, φώναξε ὁ ξένος, πηδών-
τας ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ φέρνοντας τὸ χέρι τοῦ καλόγερου
στὰ χεῖλιν του γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ. Κεῖνος τράβηξε τὸ
χέρι του σὰ νὰ μὴ εἶτανε ἄξιος αὐτὸς γιὰ μιὰ τέτοια
τιμὴ καὶ ὁ μαυρὸς ἥσκιος του ἀπλώθηκε πάνω στὴ πρα-
σινάδα τοῦ κήπου του.

— Καλησπέρα, παιδί μου, ὁ Θεὸς μαζὶ σου, ψιθύ-
ρισε σ' ἕνανε μαλακὸ τόνο, σίγουρα πιά πῶς εἶχε
μπροστά του ἕναν καλοκάγαθο ἄνθρωπο ποῦ ὄρθε νὰ
προσκυνήσῃ τὸ μοναστήρι.

— Ὁμορφο περβολάκι, ἀλήθεια. Κανεὶς δὲ θὰ πε-
ρίμενε τέτοια ζουγραφίτσα πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀγριό-
βραχο, εἶπε ὁ ξένος.

Ὁ καλόγερος κούνησε τὸ κεφάλι του ψαχιστημέ-

νος κάθε φορὰ ποῦ ἀκούγε νὰν τοῦ παinueύουνε τὸ ἔργο
τῶ χειρῶν του.

— Βασανίστηκα ἔσο νὰ βρῶ τὸ νερό. Τὸ καλὸ ποῦ
οἱ κόποι μου πήγανε χαλάλι. Νερό βρέθηκε μπόλικο.
Μπόλικο καὶ γλυκὸ. Ἔτσι γίνηκε αὐτὸ τὸ περβολάκι
ποῦ βλέπεις. Περνάω καὶ γὼ τὴν ὄρα μου φυτεύοντας,
ποτίζοντας. Τὸ χαίρουνται καὶ οἱ ξένοι. Εἶναι ἕνας κό-
σμος ἐδῶ μέσα ἡμερὸς, ταπεινὸς ποῦ μὲ νοιούθει καὶ
μοῦ ἀποδίδει μὲ βνωμισύνη τοὺς κόπους μου. Συνεν-
νοούμεστε τόσο κιλά, ἀποκρίθηκε ὁ πάτερ Γαβρίλης,
πρόδοντας γιὰ νὰ χαϊδέψῃ κάποιο ἄσπρο λουλουδάκι.
Ἐπειτα τὸν ὠδήγησε στὸ πηγάδι μὲ τὸν τενακεδένιο
κουδῶ, γυρισμένον ἀνάποδα πάνω στὸ σανιδένιο καπάκι.

— Κοίταξε τί βάθος ποῦχει, εἶπε μὲ θαυμασμό.

Ἐβγαλε καὶ νερό μὲ τὸν κουδῶ καὶ τοῦ πρόσφε-
ρε νὰ πιῇ.

— Πιὲ νὰ δῇς τί γλυκὸ ποῦναι.

Μιλοῦσε γιὰ τὸ νερό, γιὰ τὴς πρασινάδες μὲ συμ-
πάθεια σὰ νὰ εἶτανε ψυχωμένα ἔλα αὐτὰ τὰ ἀψυχα ποῦ
ἀποτελοῦσανε τοὺς μόνους φίλους του στὸν κόσμον.

— Πᾶμε νὰ δῇς καὶ τὴν ἐκκλησιᾶ.

Ἀνεβήκανε μιὰ στενὴ σκαλίτσα μὲ πολλὰ σκαλά-
κια σκαλισμένα στὸ βράχο. Ἐῖτα γκρεμὸς ἔχασκε
κάτω ποῦ γεννοῦσε ζαλάδα.

— Κοίταξε, εἶπε ὁ καλόγερος καὶ τοῦδεῖξε ἀψηλὰ
μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς
ἐκκλησιᾶς, καμωμένην ἀπὸ ἀπειρα, μικρούτσικα, χρω-
ματιστὰ πετραδάκια.

Σπρώξανε τὴ βαρεῖα πόρτα καὶ μπήκανε. Σκοτά-
δι πίσσα.

— Στάσου νὰνάψω ἕνα κερί γιὰ νὰ δοῦμε, εἶπε ὁ
καλόγερος.

Στὸ φῶς τοῦ κериοῦ ποῦ τὸ σήκωνε ἀψηλὰ ὁ πά-
τερ Γαβρίλης πρόβαλε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησιᾶς,
μιὰ βαθεῖα σπηλιὰ μέσα στὸ βράχο. Νά, τὸ Ἱερό, καὶ
τὸ Τέμπλο μὲ τὴν Ὁραία Πύλη. Ὁ καλόγερος ζύγω-
σε σ' ἕναν τοῖχο μὲ τὸ κερί ἀψηλὰ.

— Κοίταξε δῶ, ψιθύρισε.

Μέσα σὲ κεῖνο τὸ θαμπόφωτο ἔπαιε ἔλα παίρνανε
μιὰν ἐκφραση μυστηριώδικη πρόβαλε ἕνας τοῖχος ζου-
γραφισμένος. Θαμπές, δειλὸς προβάλλανε οἱ μορφὲς τῶν
ἁγίων μὲ τὰ θλιμμένα πρόσωπα πάνω στὸ μαυρισμέ-
νον τοῖχο, καὶ ἡ νοτιά ποῦ ἔρχινη ἀπὸ τὸ βράχο κυλοῦ-
σε ἀργὰ στὰ κούτελά τους σὰ νὰ εἶτανε ὁ ἔδρωτας τῆς
στερνῆς ἀγωνίας. Περὶ ἔργο. Σπ. θισμένα ἔλα τὰ κορ-
μιά τῶν ἁγίων, βγαλμένα βαθεῖα τὰ μάτια τους, ποῦ
στὴ θέση τους προβάλλανε ὁ δὲ βαθεῖος λακκούβος.

— Ὁ Ἀγαρηνός, ὁ Ἀγαρηνός, ψιθυρίζει ὁ πάτερ